

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2016. évi november hó 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2016. június 1. napján kelt B.160/2015/35. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy

vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés egy napi tételének összegét 3.000 (háromezer) Ft-ra felemeli, a pénzbüntetés összege így 600.000 (hatszázezer) Ft.

A Tatabányai Törvényszék Gazdasági Hivatalánál BL.00062/2009. számon kezelt 21.216.955 (huszonegymillió-kétszáztizenhatezer-kilencszázötvenöt) Ft a vádlottnak kiadandó, de abból 7.943.607 (hétmillió-kilencszáznegyvenháromezer-hatszázhet) Ft-ot a vagyonekbebiztosítására, 600.000 (hatszázezer) Ft-ot a pénzbüntetés biztosítására, 126.375 (százhuszonezer-háromszázhetvenöt) Ft-ot a büntető költség biztosítására visszatartani rendel, a fennmaradó 12.546.973 (tizenkétmillió-ötszáznegyvenhatezer-kilencszázhetvenhárom) Ft-ot a polgári jogi igény biztosítására rendeli visszatartani azzal, hogyha a magánfél 60 (hatvan) napon belül nem igazolja, hogy a polgári perben biztosítási intézkedés iránti kérelmet nyújtott be a polgári jogi igény biztosítását szolgáló visszatartást meg kell szüntetni.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét azzal, hogy a vagyonekbebiztosítás összege 7.943.607 (hétmillió-kilencszáznegyvenháromezer-hatszázhet) Ft.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban kijelölés alapján eljárva hozott B.160/2015/35.szám alatti ítéletében **vádlottat** bűnösnek mondta ki 1 rb folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetéseben a Btk. 372.§ /1/ bekezdés, /2/ bekezdés bc/ pontja és az /5/ bekezdés b/ pontja szerint minősülően és 1 rb folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében a Btk. 345.§-a szerint minősülően. Ezért halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre és 200 napi tétele pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést - végrehajtásának elrendelése esetén- börtönben kell végrehajtani. Kimondta, hogy a vádlott ez esetben a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.500 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott összesen 300.000 Ft pénzbüntetés szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról meg nem fizetése esetére. A vádlottal szemben 7.897.507 Ft erejéig vagyonekbebiztosítást rendelt el. A vádlottat az ellene 1 rb, az 1978.évi IV.tv. 317.§ /1/ és /6/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetéseben vádja alól felmentette. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt 21.216.955 Ft lefoglalásának megszüntetéséről, abból 13.319.448 Ft-ot kiadni rendelt a vádlottnak, míg 7.897.507 Ft-ot a vagyonekbebiztosítására

visszatartani rendelt. A **1. magánfél** és **2. magánfél** által 197.179.035 Ft és járulécai tekintetében előterjesztett polgárjogi igényt egyéb törvényes útra utasította. **Vádlottat** az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 126.375 Ft megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 345.201 Ft-ról megállapította, hogy az az állam terhén marad.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a vádirat 1/a., 1/b és a 6. tényállási pontjaiban írt bűncselekmények vonatkozásában a bűnösség megállapítása és súlyosabb halmazati büntetésként a 2 év szabadságvesztés próbaidejének felemelése érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott a terhére rótt vagyon elleni bűncselekmény vonatkozásában felmentésért, védője ugyanezen okból továbbá a hamis közokirat felhasználásának vétségében történt elmarasztalás mellett a kiszabott büntetés enyhítéséért, a magánfelek képviselője a letétben lévő pénzüsszeg vádlottnak történő kiadása miatt jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést módosított formában tartotta fenn. Nem támadta, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg a vádlottnak a sikkasztási cselekmény fent írt részcsselekményeiben a büntetőjogi felelősségét. Változatlan tartalommal fenntartotta azonban az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezését. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével megalapozottan állapította meg, melyből a vádlott bűnösségére, illetve annak -a Kft. sérelme vonatkozásában- részbeni hiányára okszerűen vont következtetést indokolási kötelezettségének is eleget téve. Utalt arra, hogy az ítéleti tényállás 16. pontját illetően az elkövetési érték tekintetében nyilvánvalóan elírás történt az összegző megállapítást illetően, hiszen az ellentétes az ugyanezen tényállási pont leíró részében megjelölt összeggel. Ezért annyiban indítványozta e tényállás végső megállapításának helyesbítését, hogy az elkövetési érték 133.034 Ft. A sértettnek okozott összkár pedig 7.943.607. Ft, ugyanis a L. Kft-nek szállított ablakok vonatkozásában 46.100 Ft, mint károkozás kétszeresen nem vonható le. A cselekmények minősítését törvényesnek találta. A büntetés kiszabásával kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy a büntetés felfüggesztett formájában csak az igen jelentős időmúlásra, és az alapügyben hozott ítélet hatályon kívül helyezésére tekintettel nem kifogásolható, ugyanakkor a felfüggesztés próbaidejének tartama és a pénzbüntetés egy napi tételének összege eltúlzottan alacsony. Az ítélet egyéb rendelkezéseit a fellebbviteli főügyészség kisebb mértékben ugyancsak korrekcióra szorulónak ítélte. A vagyonekbezés összegét a pontosított, ténylegesen bekövetkezett kár összegéhez kérte igazítani, ezáltal csökkentve a vádlott részére kiadni rendelt pénzüsszeget azzal, hogy az nem csak a vagyonekbezés, hanem a pénzbüntetés, bűnügyi költség és az egyéb törvényes útra utasított polgárjogi igény biztosítására is visszatartandó. Ez utóbbi esetben a magánfelek felé azzal a kioktatással, hogy a visszatartást meg kell szüntetni, amennyiben hatvan napon belül nem igazolják, hogy polgári perben biztosítási intézkedést nyújtottak be.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli indítványát változatlan tartalommal fenntartva azt az alábbiakkal egészítette ki. A törvényszék eljárásával kapcsolatosan két, az érdemi felülbírálatot nem akadályozó eljárási hibára hívta fel a figyelmet. Kifogásolta, hogy a törvényszék a tanúkat nem Be-szerűen hallgatta ki, csak azt követően válaszoltak a hozzájuk intézett kérdésekre, hogy a korábbi vallomásukat fenntartó nyilatkozataikra tekintettel az elsőfokú bíróság ismertette előző vallomásaikat. Utalt arra, hogy a részbeni felelősség megállapítását célzó ügyészi fellebbezés az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadva, az adott bizonyítékok felülmérlegelését célozva a másodfokú eljárásban nem megengedett, ezért nem tartotta e részében a megyei főügyészség erre irányuló fellebbezését. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság vizsgálta az időbeli hatály kérdését, azonban az erre vonatkozó indokolása nem teljesen kimerítő. Pusztán az elkövetéskor és elbírálásakor hatályos Btk. feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseit vetette egybe, nem foglalkozott a pénzbüntetés vonatkozásában az egy

napi tétel összegének kérdésével, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezésekkel. Összességében ezzel együtt is annak az álláspontjának adott hangot, hogy a teljeskörű vizsgálat mellett is a törvényszék által alkalmazott, jelenleg hatályos Btk. nyújt kedvezőbb lehetőséget a cselekmény elbírálására. A kiszabott büntetéssel kapcsolatosan utalt arra, hogy mind a szabadságvesztés, mind a felfüggesztés tartama a törvényi minimumban került meghatározásra, az eljárás során feltárt összegekhez, a vádlott jövedelmi, vagyoni helyzetéhez, életvezetéséhez képest a pénzbüntetés egy napi tételének összege is súlytalan. Ezért ennyiben az ügyészi, súlyosításra irányuló fellebbezés irányára szerint a büntetések súlyosítása indokolt.

A másodfokú nyilvános ülésen irányát tekintve a vádlott védője csatlakozott védeence fellebbezéséhez. A sikkasztást érintően felmentést célzó jogorvoslati kérelem keretében hivatkozott az elsőfokú ítélet tényállásának megalapozatlanságára, amelyet kiküszöbölhetőnek és ez alapján a vádlott felmentését eredményezőnek ítélte a másodfokú eljárásban. Hivatkozott a másodfokú eljárásban általa is ismerten érvényesülő felülmérlegelés tilalmára, lényegében mégis a törvényszék egyoldalú bizonyítékértékelését kifogásolta. Álláspontja szerint a törvényszék **1. magánfél** sértett-tanú vallomását és **vádlt** vallomásait vetette egybe, amikor arról döntött, hogy **1. magánfél** tanú vagy a vádlott vallomása fogadható-e el a tényállás alapjául. Számos, a tanú vallomásának hitelességét kétségbe vonó egyéb bizonyítékkal nem foglalkozott és nem értékelte azokat a bizonyítékokat sem, amelyek **vádlt** védekezése mellett szóltak. Az egymásnak ellentmondó nyilatkozatok helyes értékelésével nem juthatott volna arra a következtetésre, hogy **1. magánfél** tanúvallomása mindenben elfogadható, így legfeljebb csupán - az ártatlanság vélelmére is figyelemmel - arra a következtetésre szorítkozhatott volna, miszerint nem állapítható meg, hogy az ítéleti tényállásban írt bűncselekmény elkövetése az adott minősítés mellett a vádlott terhére róható. A törvényszék bizonyítékértékelésével kapcsolatosan a védő hivatkozott arra is, hogy **vádlt** védekezése,- mely szerint a tényállás alapját képező ügyletek fiktívek voltak, így az adott számlák könyvelésben való elhelyezése, azok ÁFA tartalmának levonásba helyezése az elkövetéskori gazdasági helyzetet, gyakorlatot tekintve igencsak széles körben alkalmazott, elterjedt volt,- életszerű és a valóságnak megfelelő helyzetet tükröz. Nem áll rendelkezésre olyan bizonyíték, - meghatározóan a rendezetlen, követhetetlen könyvelési anyagból eredően,- amely ennek ellenkezőjét, azt, hogy a vádlott a Kft. pénzéből bizonyos összeget felvett és azt saját céljára fordította, megfelelően bizonyítaná. A kérdéses számlák a vádlott által sem vitatottan fikatív számlák voltak, azonban az ügyész nem az ebből következő adó- vagy költségvetési csalás büntetettét tette vád tárgyává. Az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezéssel kapcsolatosan a védő annak elutasítására tett indítványt, hivatkozva arra, hogy az első fokon kiszabott büntetés az időmúlásra, valamint arra tekintettel, hogy az adott cselekmény **1. magánfél** sértett tudtával, beleegyezésével valósult meg, törvényes és arányos, ezért másodlagosan a védő az első fokon kiszabott büntetés helybenhagyására tett indítványt. A fellebbviteli főügyészség további indítványával kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy a felmentéssel zárult tényállási részhez kapcsolódóan lefoglalt pénzösszeg kiadására az eljárás korábbi szakaszában az ügyészség rendelkezése folytán került sor. A büntetőügyben fellépő magánfelek által a büntetőügyben bejelentett polgárjogi igénnyel azonos jogalapra épülő és azonos összeg megfizetésére irányuló kártérítés iránti polgári peres eljárást a bíróság a büntető eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette. A Be. rendelkezése szerint a terheltnek kiadandó dolog polgárjogi igény biztosítására történő visszatartása bírói mérlegelés körébe esik. Jelen eljárásban a polgárjogi igény a felmentéssel zárult cselekmény kapcsán került előterjesztésre, így nem indokolt annak e célt szolgáló visszatartása. Ezért a védő indítványa arra irányult, hogy az ítélet tábla a kiadni rendelt pénzösszeget csak a pénzbüntetés és bűnügyi költség biztosítására rendelje visszatartani.

A másodfokú nyilvános ülésen megjelent **vádlt** csatlakozott védőjéhez röviden összefoglalva korábbi védekezését.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348.§ /1/ bekezdése szerint, a /2/ bekezdés adta korlátok közt bírálta felül. A törvényszék felmentő

rendelkezését senki sem támadta, így arra ez utóbbi jogszabályhelynek megfelelően a felülbírálat nem terjedt ki. A fellebbviteli főügyészség módosított fellebbezése folytán nem képezték felülbírálat tárgyát a F. Kft. sérelmére elkövetett sikkasztásnak az ügyész által támadott azon részcsелеkményei sem, amelyekre nézve az elsőfokú bíróság nem telepített büntetőjogi felelősséget.

Az ítéletábra megállapította e körben végzett felülbírálat során, hogy a törvényszék a megismételt eljárásban a perrendi szabályok betartása mellett több tárgyalási napot igénybe vevően folytatta le a bizonyítási eljárást. Ismételtén kihallgatta a vádlottat és a vádbeli eseményekre rálátással bíró, ezáltal az ügyben releváns tényekkel szolgálni tudó tanúkat, tárgyalás anyagává tette az adó- és könyvszakértői vélemény megállapításait és az egyéb okirati bizonyítékok tartalmát is. Ezen bizonyítási eljárás során olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértés nem volt tetten érhető, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna. A fellebbviteli főügyészség helytállóan hivatkozott arra, hogy a tanúk kihallgatása nem mindenben felelt meg a Be. 88.§-ában illetve a 293.§-ában előírt követelményeknek. A korábbi vallomásuknak a velük szemben intézett kérdéseket megelőzően történt elé táráásával azonban nem sérültek a védelem Be-ben biztosított jogai, a tanúk által fenntartott korábbi vallomásaikra, vagy az erre alapuló újabb kérdésekre adott válaszaikra, előadásukra a védelem észrevételezési, indítványozási joga biztosított volt. Ugyancsak nem akadályozta ez a kihallgatási mód a vádlottat a tanúkkal való szembesítés lefolytatásában sem. A másik ugyancsak relatív, ám az ügy kihatására érdemben nem bíró hibaként értékelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet kihirdetésén jelen nem lévő védőnek a kihirdetést követően csak az ítélet rendelkező részét kézbesítette, aki ennek ismeretében az attól számítottan nyolc napon belül be is nyújtotta fellebbezését, még mielőtt az írásba foglalt határozatot a bíróság a számára kézbesítette volna. Így, bár a törvényszék adott eljárása nem felel meg a Be. 325.§ /2/ bekezdésében foglaltaknak- a védelmi jogok olyan szintű sérülését, amely az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezethetne, nem lehet megállapítani. A védő részére később kézbesítésre került az írásba foglalt határozat is, amely ismeretében nem módosította korábban bejelentett jogorvoslatát annak irányultságát tekintve.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot tárgyalás anyagává tette. Ezáltal számos személyi, okirati bizonyíték, az igazságügyi adó-és könyvszakértői anyag, valamint rendőri jelentések, ezekhez kapcsolódó fényképmelléklet állt rendelkezésre. A fenti bizonyítékok értékelése valamennyi bizonyítékra kiterjedt, az iratanyagból megállapíthatóan nem csupán **1. magánfél** tanúvallomásának valamint vádlott előadásainak vizsgálatára szorítkozott, az elsőfokú bíróság bizonyíték- értékelési, mérlegelési munkájában a védelem által hivatkozott egyoldalú mérlegelés nem érhető tetten. Ezen Be-szerű eljárást bizonyítja az is, hogy azokban az esetekben, ahol nem látta kétséget kizáróan bizonyíthatónak az adott bizonyítékok alapján a vádlott büntetőjogi felelősségét, nem hozott marasztaló ítéletet a sikkasztás egyes részcsелеkményei kapcsán sem. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, valamennyi bizonyítékot bemutatva és összevetve vont le azon következtetését, hogy miért és mely bizonyítékokra látta alapíthatónak a tényállást.

A megállapított tényállás az elfogadott bizonyítékokon alapszik, ezáltal megalapozott. Egy esetben szorul csak pontosításra nyilvánvaló elírás folytán a Be.352.§ /1/ bekezdés a/ pontja alapján- a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően - azzal, hogy a vádlott a tényállás 16. pontjában írt sikkasztási részcsелеkményét a F. Kft. sértett sérelmére 133.034 Ft értékben követte el. Ezzel a kiegészítéssel és pontosítással a törvényszék ítéletének tényállása teljes mértékig megalapozottá vált, így a Be.351.§-a alapján alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére. Az elkövetés és elbírálás közt eltelt időben történt Btk. módosításra tekintettel alapjaiban helyesen foglalt állást az alkalmazandó jogszabály időbeli hatályával kapcsolatosan is. Ehhez fűzött indokolása a fellebbviteli főügyészség által kifejtett érvekkel egyezően azzal egészítendő ki, hogy az

elkövetéskor hatályos 1978.évi IV.tv. adott szabályozása mellett az egy évnél hosszabb, de két évet meg nem haladó szabadságvesztés csak különös méltánylást érdemlő esetben volt felfüggeszthető szemben a jelenlegi szabályozással, amely ez utóbbi feltételt nem kívánja meg, s amely években és hónapokban határozza meg a próbaidő tartamát, míg a korábbi szabályozás a próbaidőnek csak években történő meghatározására nyújtott törvényes lehetőséget.

Az irányadó Btk. alkalmazásával helyes a cselekmények minősítése, az ehhez fűzött jogi indokolás is.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljeskörűen feltárta. Az enyhítő körülmények körében mindenképpen kiemelést érdemel az igen jelentős időmúlás, amely nagyrészt arra is visszavezethető, hogy az alapügyben a 2013. november 8-án kelt elsőfokú bírósági határozat hatályon kívül helyezésre került. **Vádlott** vonatkozásában így a megismételt eljárásban végül felmentéssel zárult igen jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény miatti eljárás hatálya alatt állás is komoly enyhítő hatással bír a büntetés kiszabásakor mindamellett, hogy a terhére megállapított súlyosabb bűncselekmény felső határával egyező az elkövetés óta eltelt időmúlás.

Összességében az ügyészség által a vádlott terhére bejelentett fellebbezés nem minden alap nélküli, de a fenti körülmények miatt az ítélet tábla a korábban is büntetlen előéletű, a hosszadalmasra nyúló eljárás alatt a törvénnyel ismételten összeütközésbe nem kerülő vádlott esetében a szabadságvesztés végrehatása próbaidejének felemelését nem tartotta szükségesnek a büntetési célok elérése érdekében. Osztotta azonban a fellebbviteli főügyészség indítványát és a mellette felsorakoztatott érveket a pénzbüntetés egy napi tételének összegét illetően. A Btk. 50.§ /2/ bekezdése értelmében a törvényszék a jogszabály kötelező rendelkezése folytán kötelezte a vádlottat a határozott idejű szabadságvesztés kiszabásával egyidejűleg a Btk. 52.§ /2/ bekezdése alapján pénzbüntetésre is. Ugyanezen jogszabályhely /3/ bekezdésére is figyelemmel azonban nem kellő gondossággal vizsgálta a vádlott vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaihoz és életviteléhez mérten az egy napi tétel összegének mértékét. Az alkalmazott Btk. 50.§ /3/ bekezdés II.fordulata szerint a pénzbüntetés egy napi tételének összege legalább ezer forint, legfeljebb ötszázezer forint. Ilyen keretek közt a törvényszék által megállapított, a törvényi minimumot alig meghaladó 1.500 Ft-os egy napi tétel összege nem egyeztethető a Btk. 50.§ /1/ bekezdésében meghatározott kívánalmakkal, a vádlott igazolható vagyoni viszonyaihoz, életvezetéséhez képest eltúlzottan aránytalan, ezért az ítélet tábla a Be.372.§ /2/ bekezdése alapján a törvényszék ítéletét megváltoztatta, a pénzbüntetés egy napi tételének összegét 3.000 Ft-ra felemelte, ekként a pénzbüntetés összege 600.000 Ft.

Osztotta az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség indítványát a vagyonekbevételek összegének korrekciójára irányulóan is. Azt a pontosított tényállás alapján megállapítható elkövetési értéknek megfelelően 7.943.607 Ft-ban határozta meg. A vádlottnak kiadandó összegre és egy részének visszatartására vonatkozó rendelkezés is helyesbítésre szorult. Egyrészt azért, mert az elsőfokú bíróság a Be. 155.§ /2/ bekezdésével ellentétesen a vádlottnak kiadandó összegből eleve levonta a vagyonekbevételek összegét, másrészt, mert az ítélet tábla a Be. 157.§-a szerint a kiadandó összeget nem csak a vagyonekbevételek, hanem a pénzbüntetés, a vádlottat terhelő büntető költség és a polgárjogi igény biztosítására is visszatartani rendelte a másodfokú ítélet rendelkező részében írtak szerint. Ez utóbbi okból történő visszatartás is a bíróság mérlegelési körébe esik, ennek keretében a másodfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a büntető eljárásban a vádlott terhére végül megállapított bűncselekménnyel okozott 7.943.607 Ft vonatkozásában nem jelentettek be polgárjogi igényt, ezért ezen összegre nézve a fentiek szerint a bíróság vagyonekbevételeket rendelt el. A tényállás 2. pontjában írt cselekmény felmentéssel zárult, ezért az ítélet tábla részére két lehetőség adódott. Egyrészt, hogy a polgárjogi igényt érintő részében a lefoglalt pénzösszeget visszatartja annak biztosítására, vagy kiadni rendeli a vádlottnak. Tekintettel, hogy a jelen ügyben magánfélként fellépő sértettek polgári bíróság előtt is pert indítottak, amely a büntető ügy jogerős lezárásáig felfüggesztésre került, jelen eljárást követően a polgári perben eljáró bíróság jogosult dönteni annak kérdésében, hogy kit illet meg a követelt összeg. Az ítélet tábla ennek megítélésében nem kívánt előre menni, ezért a

bejelentett polgárjogi igény biztosítására is elrendelte a vádlottnak kiadandó pénzösszeg egy részének visszatartását a Be. 157.§ /2/ bekezdésében írt kioktatás mellett.

A törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, azért az ítéletábra egyebekben az ítéletet a fellebbezéssel érintett további részében a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta. A megváltoztató rendelkezések a Be. 372.§ /1/ bekezdésén alapulnak.

Győr, 2016. november 30. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Győri Ítéletábra fenti ítélete és az abban foglalt változtatással a Győri Törvényszék B.160/2015/35. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett, és a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Győr, 2016. november 30. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: